

Розділ 87	Ревнощі Володаря привидів і три питання, де ховається зв'язок	297
Розділи 88-89	Образ примари та спалені в ревнощах почуття	305
Розділ 90	Перед брамою палацу остання принцеса перерізає собі горло	311
Розділ 91	Стрімко до «мідної печі» на чорному бичу	327
Глосарій		343

Хто б міг подумати, що в мережі зв'язку його ніхто не слухатиме. Здавалося, сталося щось масштабне, бо всі урядники безперестанку гомоніли. Се Лянь почув лише, як до нього крикнув Фенсінь:

— Ваша Високосте? Ти щось сказав? Тут зараз безлад...

Се Лянь повторив гучніше:

— Фенсіню! Я кажу: Лінвень — та, хто створила Святу парчу. Вона втекла, надягнувши її. Стережіться!

— Що?! Як таке може бути?! — здивувався Фенсінь.

Се Лянь хотів дочекатись моменту, щоб детальніше пояснити, але галас у його вухах раптово припинився, і він уже нічого не чув. На мить ошелешений, він знову покликав:

— Панове? Панове, ви ще там?

Він кілька разів гукав, але ніхто йому не відповів.

— Марно, — заговорив Хва Чен. — Мережу зв'язку Верхнього палацу створила Лінвень. Певно, вона щойно й перервала весь зв'язок. Тепер його треба заново будувати.

Зазвичай у Се Ляня було лише три способи зв'язатися з Верхнім Небесним палацом: через Лінвень, через Повелителя вітру й через загальну духовну мережу. Наразі усі три способи були порушені, а паролі інших урядників він не знав. На Лінвень і Повелителя вітру надії не було, а мережа була знищена. Що йому тепер робити?

Здавалося, Хва Чен побачив його занепокоєння і промовив:

— Не варто хвилюватися. Хіба ти вже не повідомив їм найголовніше? Не всі на Небесах нероби. Дзюньву останнім часом теж перебуває у Небесній Столиці, йому повідомлять і все буде гаразд.

Се Лянь теж так подумав і кивнув. Якийсь час він шалено біг і вже перетнув кілька пагорбів, залишивши натовп чарівників далеко позаду, але Святу парчу й Цюань Їдження наздогнати не міг.

— Якщо геґе досі хоче владнати справу Святої парчі, то треба поспішати просто зараз, — додав Хва Чен.

Але Се Лянь похитав головою.

— Так було раніше, але Цїн уже переслідує Лінвень. А в нас зараз є важливіші справи, — він подивився на Хва Чена у своїх руках і додав: — Саньлане, ти виглядаєш так... ніби знову змінився.

Раніше Хва Чен мав вигляд п'ятнадцятирічного чи шістнадцятирічного хлопця, і Се Ляню було б нелегко його тримати. Навіть якби принц і зміг підійняти його, то це виглядало б негарно. А тепер Хва Чен знову помолодшав, на вигляд йому було щонайбільше дванадцять років, і Се Лянь уже міг тримати його однією рукою. Однак, хоча Хва Чен був у подобі дитини, його спокійний і стійкий вираз обличчя не змінився.

— Усе гаразд, — відповів Хва Чен. — Не хвилюйся, геґе. Скоро день відкриття гори, і зміна подоби — це лише тимчасовий захід. Після цього я справжній повернуся.

Після цих слів, він зняв зі свого білосніжного обличчя бинти, і пара глибоких чорних очей подивилася на Се Ляня. У виразі його обличчя виднілися ті знайомі риси вродливого юнака. Зовнішність його була дитячою, але погляд залишався таким же зібраним і спокійним, як і завжди.

Се Лянь витріщився на нього, але нічого не говорив. Хва Чен злегка нахмурився.

— Ваша Високосте, ти...

Принц раптом простягнув іншу руку й ущипнув Хва Чена за щоку.

Його заскочили зненацька, а Се Лянь продовжував триматися за його щоку. Очі Хва Чена округлилися, і він випалив:

— ...Геґе!

Се Лянь тут же розсміявся.

— Ха-ха-ха-ха-ха... Вибач, Саньлане, ти зараз такий милий, що мені важко втриматися, ха-ха-ха-ха...

Не було слів.

М'яко тримаючи його за щічку, принц лагідно запитав:

— У такому разі, Саньлане, ти так і будеш продовжувати змінюватися? Станеш шестирічкою? Чи навіть немовлям?

Почувши такий його тон, ніби принц тільки й чекав цього, Хва Чен безпорадно відповів:

— Боюся, що розчарую геґе.

Се Лянь забрав руку й усміхнувся.

— Не розчаруєш! Ти ніколи мене не розчаруєш, Саньлане. Я дуже щасливий, що маю можливість захистити тебе.

— А я не щасливий, — тихо промовив Хва Чен.

— Чому?

Голос Хва Чена трохи похолоднішав, і він відповів:

— Я... ненавижду цю свою форму понад усе!

Несподівано Се Лянь навіть почув нотку ненависті в його голосі, і це його приголомшило. Хва Чен опустив голову та продовжив:

— Я не хочу, щоб ти бачив цей мій марний вигляд, не кажучи вже про те, щоб ти захищав мене!

Очевидно, через те, що Хва Чен молодшав, настрої його, здавалося, теж дещо змінювався. Серце Се Ляня злегка стиснулося, він тут же обійняв його, ніжно поплескав по спині та з усмішкою промовив:

— Тоді, за такою ж аналогією, ти ж бачив мене в безладному стані багато разів, то мені тепер теж не жити? До того ж ти зараз зовсім не марний, а просто деякий час бережеш свої сили, от і все.

Запала тиша. Потім Хва Чен уткнувся обличчям у плече принца та сказав приглушеним голосом:

— Це інше. Ваша Високосте, я попри все мушу бути найсильнішим. Я хочу зробити себе сильнішим за всіх інших. Тільки так я можу...

Хоча в цей момент його голос був дитячим, але в ньому відчувалися нотки втоми.

— Ти і є найсильніший, — відповів Се Лянь. — Однак тобі не потрібно бути таким завжди. І тоді... лише іноді дозволяй мені захищати тебе, добре? Прощу тебе. Домовились?

Після довгої паузи Хва Чен підійняв голову з обіймів Се Ляня, поклав руки на його плечі, подивився на нього та серйозно пообіцяв:

— Ваша Високосте, тільки зачекай. Дай мені трохи часу, я вже скоро повернуся.

Се Лянь усміхнувся.

— Гарзд, я чекатиму. Не хвилюйся та не поспішай.

Дивлячись у блискучі чорні очі хлопця, Се Лянь раптом схопив його й посадив собі на коліна.

— Але! Ха-ха-ха, це прозвучало дещо нахабно. У цих кількох словах Саньлан здався доволі самовпевненим у своїх силах. Навіть трохи нагадав мене в юні роки!

Не було що говорити.

Хва Чена, здавалося, шокували дії принца, коли той високо-високо підійняв його вгору. Йому знадобився деякий час, аби звикнути до таких ніжностей. А потім юнак підійняв брови та промовив:

— Я наче у своїх мріях.

Наступного дня ці двоє дібралися до маленького містечка.

Се Лянь вів Хва Чена за руку — дорослий і дитина повільно йшли вулицею і, здавалося, невимушено балакали.

— Гора Тонлу знову відкривається, що жахливо впливає на Володарів привидів минулих поколінь. То Темновод теж зазнав змін? — запитав Се Лянь.

Хва Чен однією рукою тримався за руку принца, а іншу заклав за спину.

— Так, — відповів він. — Але наші ситуації різні, методи вдосконалення також, тож і нервову напругу ми переносимо по-різному.

— Наприклад? Як він може відреагувати?

— Можливо, впаде у сплячку.

Се Лянь раптом згадав наступні вісім слів: «Голодні — можна й поїсти, поїли — можна й поспати».

— Коли Темновод був смертним, він пережив лихо ув'язнення, — продовжував Хва Чен. — Там він їв один раз на три дні. Навіть якщо йому давали помії, він мусив їх їсти. Його шлунок настільки постраждав, що він мучився то від переїдання, то від відрази до їжі.

— Не дивно тоді, що він так багато всього поглинав навколо, — задумливо сказав Се Лянь.

Насправді, відповідно до ситуації Хе Сюаня, він міг зосередитися на пожиранні голодних привидів, тому що його тіло мало таку навичку. Та й голодні привиди мали бути для нього більш смачними. Але серед понад п'яти сотень відомих світу примар, яких поглинув Чорний Привид Темноводдя, значну частину становили водяні. Схоже, що, запам'ятавши обличчя Ши Вуду, він робив це навмисно, аби мати змогу порушити його водні чари. А проковтнувши забагато, він мав упасти в сплячку, щоб за короткий час перетравити все з'їдене.

— Саме так, — відповів Хва Чен. — До речі, те, що Ці Жон ненажерливий до людського м'яса, — це, певно, наслідування саме його образу.

Се Лянь на мить втратив дар мови й подумав: «Як пожирання людей і пожирання привидів можна вважати однією і тією ж справою?», а після цього запитав:

— А ліс повішених трупів — це наслідування тебе?

— Саме так. Він також захотів собі сцену з кривавою зливою, але не знав, як я це зробив, тому просто неба у ряд повісив мертвих.

Не було слів.

До сьогодні Се Лянь уже міг повністю зрозуміти, чому все, що стосувалося Ці Жона, було важко описати двома словами. Вигляд він мав достойний, але смак у нього залишався гидотний. Принц зітхнув і подумав: «Ці Жон забрав із собою Гудзи. Цікаво, з'їсть він його чи просто кине. Щодо Повелителя вітру, то... цікаво, чи забрав його Темновод? Сподіваюся, що всі вони в безпеці». А тоді знову запитав Хва Чена:

— Хіба тобі не потрібно піклуватися про Місто Привидів?

— Перед тим, як піти, я запечатав місто й пустив кілька неправдивих чуток про те, де я. Навіть якщо хтось буде шукати мене, щоб завдати неприємностей, то не знайде та не створюватиме особливих проблем. Але зараз, певно, туди спрямовано чимало поглядів, — відповів Хва Чен.

Він не міг повернутися в Місто Привидів, а Се Лянь не міг забрати його до Небесного Царства. Якби урядники дізналися про це, то все стало б іще складніше. Тому вони вдвох безцільно блукали по Царству Смертних, гублячись серед океану людей.

— Ти пустив неправдиві чутки, але Лінвень дізналась правду. Я досі не можу зрозуміти, як вона змогла викрити тебе, — промовив Се Лянь, нахмурившись.

— А я не можу зрозуміти дещо інше.

— Що?